

Arrest

**nr. 97 027 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 24 september 2010, met aanvulling op 5 augustus 2011, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 april 2012 dient de verzoekende partij opnieuw aanvullende documenten in. Uit het administratief dossier blijkt dat tevens een medisch attest gedateerd op 18 november 2011 werd overgemaakt.

Op 25 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 13 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in haar aanvraag 9ter d.d. 05.08.2011 een medisch getuigschrift over gedateerd op 07.09.2010. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.

Betrokkene legt tevens een medisch getuigschrift voor d.d. 18.07.2011. Hierop ontbreekt echter naamstempel en het RIZIV-nummer van een arts. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir.

Bij gebreke aan een standaard medisch getuigschrift is de aanvraag onontvankelijk. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvullingen d.d. 26.08.2011 en 16.04.2012.(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aan en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij houdt voor dat dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat wat betreft de aangegeven aanvulling van het verzoek en dat de verwerende partij eerst diende de aanvraag van 24 september 2010 te behandelen en het verzoek van 5 augustus 2011 een loutere aanvulling is van de eerste aanvraag van 24 september 2010, wat zijn gevolgen heeft met betrekking tot het in aanmerking nemen van de diverse overgemaakte medische stukken die door de thans bestreden beslissing niet in aanmerking worden genomen.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- artikel 62 Vreemdelingenwet,*
- artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet (wet 29 juli 1991),*
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald een onjuiste beoordeling van de zaak.*

In de uiteenzetting bij het eerste middel werpt verzoekster tevens een schending op van 'het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van de bestuurshandeling'.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoekster tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*

wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster voert aan dat "haar verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet in eerste instantie ingediend werd als aanvulling van het reeds bestaande verzoek en dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat omtrent deze aanvulling, zodat de motivering gebrekkig is

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat het schrijven van verzoeksters raadsman dd. 05.08.2011 uiterst onduidelijk is wat betreft de precieze draagwijdte ervan. Immers worden in deze brief nogmaals alle feiten beschreven en verzoeksters middelen uiteengezet.

Bovendien geeft verzoekster in dit schrijven zelf aan dat hierin nog een aantal nieuwe stukken en argumenten worden ingeroepen, 'hetgeen zowel kan gelden als aanvulling wat betreft de grond van de zaak als desnoods een nieuw verzoek artikel 9ter

Verzoekster kan dan ook niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris verwijten dat deze haar schrijven dd. 05.08.2011 als een afzonderlijke aanvraag heeft beschouwd.

Derhalve zijn twee afzonderlijke procedures ontstaan die los van elkaar zullen worden behandeld.

Wat verzoeksters tweede aanvraag dd. 05.08.2011 betreft, dient inderdaad te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist op 25.10.2012 tot onontvankelijkheid van deze aanvraag daar een standaard medisch getuigschrift ontbreekt.

Dit betekent evenwel niet dat de verzoeksters oorspronkelijke aanvraag niet meer zal worden behandeld. Deze aanvraag werd reeds onvankelijk verklaard op 11.10.2010, en de gegrondheid ervan dient nog te worden onderzocht.

De verwerende partij merkt op dat verzoekster in het kader van deze procedure nog steeds elke aanvulling kan doen die zij noodzakelijk en relevant acht.

Een schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan derhalve geenszins worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een eerste aanvraag indient op 24 september 2010 waarvan de verwerende partij in de nota erkent dat deze heeft geleid tot het onvankelijk verklaren van deze aanvraag op 11 oktober 2010.

Op 5 augustus 2011 dient de verzoekende partij een verzoek in bevattende een kopie van het medisch getuigschrift ingediend bij de aanvraag van 24 september 2010, en een nieuw medisch attest van dokter S. van 18 juli 2011 waarbij de eerste twee pagina's een ingevuld standaard medisch getuigschrift betreffen en het derde blad een "oud" voorbeeld betreft uitgaand van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op pagina 1 van dit verzoek valt te lezen:

"In zake het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen overeenkomstig artikel 9ter Wet van 15 december wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, desnoods wanneer noodzakelijk een nieuw verzoek doend, (...)"

Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk, integenstelling tot wat wordt opgemerkt in de nota, dat de verzoekende partij beoogde haar eerste aanvraag van 24 september 2010 aan te vullen met actuele gegevens en niet tot doel had een tweede nieuwe aanvraag in te dienen, te meer een kopie werd verzonden van het eerste overgemaakte medisch getuigschrift. Enkel wanneer noodzakelijk mocht het verzoek als een nieuwe aanvraag worden beschouwd. De bestreden beslissing stelt niets over het bestaan van een dergelijke noodzakelijkheid zodat niet kan ingezien worden waarom dit verzoek niet als een aanvulling dient te worden aanzien. De verzoekende partij merkt terecht op dat het bestuur niet zorgvuldig heeft gehandeld door het verzoek met de bijhorende attesten als onontvankelijk te beschouwen via het kwalificeren van dit verzoek van 5 augustus 2011 als zijnde een nieuwe aanvraag, te meer dergelijke kwalificatie zijn repercussies heeft op het weren van bepaalde stukken omwille van

onontvankelijkheid, voortvloeiend uit een wetgeving die niet bestond op het ogenblik van het indienen van de eerste aanvraag. Dit klemmt nog meer nu artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten tijde van het indienen van de eerste aanvraag onder meer voorziet in de plicht alle nuttige inlichtingen over te maken en aldus van de verzoekende partij in het kader van onderstaande bepaling een actualisatie van de medische gegevens mocht worden verwacht. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten tijde van de eerste aanvraag luidt immers:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...).”

De verzoekende partij houdt terecht voor dat het verzoek van 5 augustus 2011 niet als een nieuwe aanvraag diende te worden beschouwd, doch als een aanvulling op de eerst ingediende aanvraag van 24 september 2010. In die zin is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Louter ten overvloede wordt er nog opgemerkt dat het derde blad van het medisch attest van 18 juli 2011 wel degelijk de naamstempel en het RIZIV-nummer van de arts vermeldt.

Het past de bestreden beslissing te vernietigen. Gelet op deze vaststelling dienen de overige onderdelen van het middel niet te worden besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN